

Η Παπατρέχα Βιργινία γεννήθηκε και κατοικεί στην Αθήνα, εργάζεται στο Υπουργείο Πολιτισμού. Σπούδασε Μηχανολογία και Γερμανική Φιλολογία και κατέχει και στους δυο τομείς μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών. Ασχολείται με τη συγγραφή, τη μετάφραση και τη διδασκαλία. Λατρεύει το θέατρο.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6976612556
Email: virgo.pap@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Αποτυπώματα* της Βιργινίας Παπατρέχα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Στο Λαέρτη

Πρόσωπα: Τάϊγιο, Μάρθα, Αγνή, αγοραστής έργων

Περίληψη

Ο Τάϊγιο είναι διάσημος ζωγράφος, όμως αυτή την περίοδο στερείται έμπνευσης. Η οικονόμος του Μάρθα, φέρνει στο ατελιέ ως μοντέλο την Αγνή και την υπνωτίζει, ώστε η ακινησία της να διευκολύνει τη δημιουργικότητα και την συγκέντρωση του ζωγράφου.

Ο ερχομός της Αγνής δεν είναι τυχαίος, είναι μέρος του σχεδίου της Μάρθας. Ο ζωγράφος πρέπει να ερωτευτεί την Αγνή και να ασχολείται μαζί της, όσο η Μάρθα θα δρα ανενόχλητη στην αγοραπωλησία των πινάκων του, χωρίς την έγκριση του, με σκοπό να εισπράξει η ίδια τα χρήματα. Η Αγνή από την άλλη θέλει να γνωρίσει το ζωγράφο, γιατί η Ελπίδα, η μητέρα της, που είχε σχέση μαζί του στο παρελθόν, αυτοκτόνησε εξαιτίας του. Θέλει άραγε και αυτή να τον εκδικηθεί ή μήπως είναι άλλα τα κίνητρα της; Η δημιουργικότητα του Τάϊγιο απογειώνεται χάρη στην παρουσία της Αγνής και στα συναισθήματα που του ξυπνά.

Σκηνή 1^η

Βρισκόμαστε σε ένα ατελιέ ζωγράφου. Στο δωμάτιο διακρίνεται ένα τραπέζι, ένας καναπές χαρτιά πεταμένα πάνω του, ένα ξύλινο καβαλέτο με ένα λευκό καμβά, χαρτιά πεταμένα γύρω του. Ο Τάϊγιο πηγαίνει πέρα δώθε νευρικά, μπροστά στο καβαλέτο του. Η Μάρθα συγγυρίζει το δωμάτιο.

Τάϊγιο: Ώρες στέκομαι ώρες μπροστά σε αυτόν τον άδειο καμβά, τα χέρια μου δεν τα αναγνωρίζω (κοιτάζει τα χέρια του). Πάντα κυνηγούσα μια ιδιοφυή ιδέα.

Μάρθα: Ίσως έχετε κουραστεί από την πίεση της δουλειάς.

Τάϊγιο: Μπορεί, ως εδώ τα κατάφερα.

Μάρθα: Όσα χρόνια είμαι δίπλα σας δεν απογοητεύσατε ποτέ το κοινό σας.

Τάϊγιο: Φοβάμαι. Μόνο σε σένα μπορώ να το πω.

Μάρθα: Φοβάστε;

Τάϊγιο: Τι θα δώσω πλέον στον κόσμο που με πίστεψε, όταν δεν έχω πια έμπνευση;

Μάρθα: Κοιτάζτε έξω. Είναι τόσο όμορφα.

Τάϊγιο: Χωρίς την τέχνη μου, είμαι νεκρός. Να τα παρατήσω;

Μάρθα: Δε σοβαρολογείτε.

Τάϊγιο: Έφτασα στο τέλος της καριέρας μου, μα θα 'θελα πριν να δημιουργήσω ένα πίνακα που όμοιο του δεν είδε η ανθρωπότητα.

Μάρθα: Είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρετε. Είστε απλά κακοδιάθετος. Μια βόλτα στο κήπο θα σας βοηθούσε να σκεφτείτε πιο καθαρά.

Τάϊγιο: Νιώθω πολύ κουρασμένος.

Μάρθα: Ξυπνήσατε νωρίς.

Τάϊγιο: Με ρωτάς αν κοιμήθηκα;

Μάρθα: Η ημικρανία σας;

Τάϊγιο: Ο λευκός καμβάς. Αυτό το λευκό με τυφλώνει.

Μάρθα: Μη πιέζετε τον εαυτό σας.

Τάϊγιο: Όταν είσαι νέος, ανυπομονείς. Όσο μεγαλώνεις, νιώθεις τρωτός. Αναρωτιέσαι τι θα προλάβεις.

Μάρθα: Είστε κουρασμένος, αυτό είναι όλο. Ταξίδια, εκθέσεις, συνεντεύξεις, έχετε λιγότερες αντοχές πια.

Τάϊγιο: Η μοναξιά με βαραίνει.

Μάρθα: Μα εσείς δεν είστε μόνος. Έχετε τους πίνακες σας, τους φίλους σας, εμένα που σας φροντίζω, τον Τομ το μάνατζερ σας. Η έμπνευση σας είναι ένα δώρο για όλους μας.

Τάϊγιο: Είχα την έμπνευση.

Μάρθα: Έχει συμβεί αυτό αρκετές φορές στο παρελθόν, μα δεν το βάλατε κάτω. Όταν γνωριστήκαμε, ήσασταν σε φάση δημιουργικής ύφεσης.

Τάϊγιο: Όταν σε γνώρισα, ήμουν πολύ νέος.

Μάρθα: Και 'γω ένα δροσερό κορίτσι. Εσείς παραμένετε γοητευτικός και δημιουργικός.

Τάϊγιο: Καλή μου, είσαι πάντα αφοσιωμένη.

Μάρθα: Θυμάμαι τη πρώτη φορά που ήρθα σπίτι σας.

Τάϊγιο: Ήσουν πολύ ντροπαλή.

Μάρθα: Ένωθα απίστευτη αμηχανία. Ήμουν 16 χρονών.

Τάϊγιο: Όμως κέρδισες αμέσως την προσοχή και τη συμπάθεια μου. Ήσουν το καλύτερο μοντέλο μου. Συνήθως σε κάθε πίνακα μου χρησιμοποιώ διαφορετικό μοντέλο, με σένα όμως έφτιαξα 3 πίνακες.

Μάρθα: Αλήθεια, τι όμορφη εποχή.

Τάϊγιο: Ήσουν ακούραστη και εγώ πολύ αυστηρός μαζί σου.

Μάρθα: Ήμασταν πολύ νέοι. Και όταν τελείωνε η πρόβα μου μιλούσατε για την τέχνη. Εδώ μέσα τίποτα δεν έχει αλλάξει. Οι πίνακες σας, η βιβλιοθήκη με τα βιβλία σας, το παλιό φωτιστικό και αυτή η ξύλινη πολυθρόνα. Όταν μπαίνω σ' αυτό το δωμάτιο σταματάει ο χρόνος. Γίνομαι εκείνο το ντροπαλό κορίτσι.

Τάϊγιο: Ήταν η αποθεωτική εποχή της δημιουργίας μου. Είσαι δίπλα μου όλα αυτά τα χρόνια. Από όταν έπαψες να ποζάρεις, με φροντίζεις.

Μάρθα: Εδώ είναι το σπίτι μου. Μου αλλάξατε τη ζωή.

Τάϊγιο: Ας μη γυρνάμε στο παρελθόν.

Μάρθα: Έχετε δίκιο. Δουλειά λοιπόν. Εγώ στο ξεσκονόπανο και 'σεις στα πινέλα σας. Η δημιουργική φάση έχει σιαμπανεβάσματα.

Τάϊγιο: Αυτή τη φορά δεν είμαι σίγουρος.

Μάρθα: Μην τα παρατάτε. Εσείς είστε μια ιδιοφυΐα.

Τάϊγιο: Νιώθω ότι χάνω το ταλέντο μου.

Μάρθα: Να σας ρωτήσω κάτι που δεν τόλμησα ως τώρα;

Τάϊγιο: Σ' ακούω.

Μάρθα: Δε ξέρω, αν θεωρηθεί αγένεια...

Τάϊγιο: Πες μου.

Μάρθα: Τους πίνακες που πόζαρα. Δεν τους πουλήσατε. Γιατί;

Τάϊγιο: Είναι η δική μου προσωπική συλλογή.

Μάρθα: Μόνο για αυτό; Αν χρειαστεί στο μέλλον θα το κάνετε;

Τάϊγιο: Οι πίνακες αυτοί θα μείνουν στο ατελιέ μου. Ίσως οι κληρονόμοι μου..

Μάρθα: Μα τι κουβέντες είναι αυτές τώρα.

Τάϊγιο: Αυτή είναι η φυσική μας κατάληξη. Πρέπει να αποδεχτούμε την ιδέα του θανάτου.

Μάρθα: Εσείς φοβάστε;

Τάϊγιο: Δεν υπάρχει ζωή χωρίς δημιουργία. Διανύω ήδη περίοδο θανάτου.

Μάρθα: Αφήστε με να σας βοηθήσω.

Τάϊγιο: Δε μεγάλωσες πια για να ποζάρεις;

Μάρθα: Το ξέρετε ότι θα το 'κανα, αν μου το ζητούσατε. Αλλά δεν εννοούσα αυτό. Γνωρίζω ένα κορίτσι. Είναι πολύ όμορφη. Έχει ανάγκη από χρήματα. Θα μπορούσε να ποζάρει. Ίσως να της τηλεφωνούσα;

Τάϊγιο: Να ζωγραφίσω ξανά γυμνό;

Μάρθα: Εγώ απλά λέω να έρθει, να τη δείτε και εσείς αποφασίζετε για τα υπόλοιπα.

Τάϊγιο: Ειδοποίησε την.

Σκηνή 2^η

Στο ατελιέ του ζωγράφου. Η Μάρθα ξεσκονίζει το δωμάτιο, ο Τάϊγιο διαβάζει μια εφημερίδα.

Τάϊγιο: Να, γι' αυτό δε θέλω να δίνω συνεντεύξεις, άλλα λες και άλλα μεταφέρονται στις φυλλάδες. Και ύστερα με λένε περίεργο.

Χτυπά το κουδούνι.

Μάρθα: Αυτή θα είναι.

Τάϊγιο: Πήγαινε να ανοίξεις. Και να είσαι τυπική μαζί της.

Μάρθα: Μην την τρομάξετε. Είναι η ελπίδα της έμπνευσης σας.

Τάϊγιο: Άσε τα λόγια και άνοιξε την πόρτα.

Μάρθα: Καλησπέρα, περάστε.

Αγνή: Καλησπέρα σας. Ο κ. Νάμα;

Μάρθα: Μέσα, σας περιμένει. Παρακαλώ, από εδώ.

Η Αγνή μπαίνει στο δωμάτιο και πλησιάζει προς το ζωγράφο. Ο Ταίγιο κάνει ότι συνεχίζει να διαβάζει την εφημερίδα και αγνοεί την Αγνή.

Αγνή: Καλησπέρα σας.

Τάϊγιο:

Αγνή: Καλησπέρα σας.

Μάρθα: Κύριε, η Αγνή ήρθε.

Τάϊγιο: (αφηρημένα).. πρέπει να μιλήσω στο Τομ. Χρειάζομαι μια παράταση για την έκθεση. Και οι δημοσιογράφοι, πρέπει να ξέρουν ότι ο Τάϊγιο Νάμα

βρίσκεται σε οίστρο δημιουργίας αλλά δεν αποκαλύπτει περισσότερο για το τελευταίο του έργο. Μάρθα, πάρε τηλέφωνο τον με συγχωρείτε δεσποινίς.

Αγνή: Κανένα πρόβλημα, συνεχίστε, μπορώ να περιμένω.

Τάϊγιο: Όχι, δεν είναι σωστό να σας αφήσω να περιμένετε. Μάρθα πήγαινε, θα σε φωνάξω, αν σε χρειαστούμε. Πλησιάστε παρακαλώ, δεσποινίς. *(Η Μάρθα αποχωρεί από το δωμάτιο. Ο ζωγράφος κοιτάζει διερευνητικά την Αγνή, η οποία τον πλησιάζει).* Έχετε ποζάρει ξανά;

Αγνή: Όχι, δεν έχω δουλέψει γενικά. Τελείωσα το σχολείο, μπήκα στο πανεπιστήμιο. Δεν χρειάστηκε μέχρι πρόσφατα να δουλέψω.

Τάϊγιο: Σπουδάζετε λοιπόν.

Αγνή: Φιλολογία.

Τάϊγιο: Έχετε πολλά μαθήματα για το πτυχίο;

Αγνή: Έχω δυο χρόνια ακόμα. .

Τάϊγιο: Και έπειτα θα γίνετε δασκάλα;

Αγνή: Δε ξέρω. Η φιλολογία ήταν επιθυμία της μητέρας μου. Εγώ ήθελα να σπουδάσω χορό. Η μητέρα δεν ήθελε. Έλεγε πάντα ότι οι επιστήμονες έχουν σίγουρο επαγγελματικό μέλλον.

Τάϊγιο: Και σεις ακούσατε τη μητέρα σας;

Αγνή: Ήταν ο μόνος άνθρωπος που είχα.

Τάϊγιο: Ήταν;

Αγνή: Πέθανε πριν λίγο καιρό. Από καρτίνο.

Τάϊγιο: Λυπάμαι.

Αγνή: Μη λυπάστε. Ο θάνατος της μου άνοιξε τα μάτια. Με ανάγκασε να βάλω προτεραιότητες, να σταθώ στα πόδια μου.

Τάϊγιο: Και αφήσατε την αγάπη σας; Το χορό;

Αγνή: Χορεύω ερασιτεχνικά, κρατά το σώμα μου ζωντανό. Εκφράζομαι μέσα από αυτόν.

Τάϊγιο: Όπως και με τη ζωγραφική. Το σώμα σας είναι εξαιρετικό.

Αγνή: Σας ευχαριστώ.

Τάϊγιο: Μη με ευχαριστείτε, είναι η αλήθεια. Λέω πάντα την αλήθεια. Αν τελικά πάρετε τη δουλειά, θα είστε διαθέσιμη, όποτε σας χρειαστώ; Ίσως χρειαστεί να μένετε κάποια βράδια εδώ.

Αγνή: Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ζω μόνη. Η δουλειά είναι η προτεραιότητά μου.

Τάϊγιο: Τι γνωρίζετε από ζωγραφική;

Αγνή: Για να είμαι ειλικρινής..

Τάϊγιο: Λοιπόν;

Αγνή: Φοβάμαι πως θα σας απογοητεύσω. Ελάχιστα πράγματα.

Τάϊγιο: Μάλιστα, δεν έχετε δουλέψει ποτέ ως μοντέλο και δεν έχετε ιδέα από ζωγραφική.

Αγνή: Έχω διαβάσει κάποια άρθρα. Έχω δει φωτογραφίες από τους πίνακες σας. Σας θαυμάζω. Είναι πραγματικά τιμή μου που σας γνώρισα.

Τάϊγιο: Η αλήθεια είναι ότι επιλέγω πολύ προσεκτικά τους συνεργάτες μου. Θα προτιμούσα κάποιο έμπειρο μοντέλο. Δεν έχω αντίρρηση όμως να κάνουμε ένα δοκιμαστικό και θα σας ενημερώσω αν θα συνεχίσουμε.

Αγνή: Σύμφωνα.

Τάϊγιο: Αφού διαβάσατε για μένα, θα είδατε ότι με αποκαλούν αντισυμβατικό. Δε σας φοβίζει αυτό;

Αγνή: Τι εννοείται;

Τάϊγιο: Ο τρόπος που ζωγραφίζω... Δε ξέρετε τι μπορεί να σας ζητήσω.

Αγνή: Σας ακούω.

Τάϊγιο: Σιέφτομαι να σας γδύσω και έπειτα θα δέσω τα χέρια και τα πόδια σας. Σας θέλω απολύτως ακίνητη.

Αγνή: (τον κοιτάζει απορημένη)

Τάϊγιο: Αστειεύομαι. Όμως, σας παρακαλώ να γδυθείτε, πρέπει να δω το σώμα σας για να αποφασίσω, αν τελικά θα συνεργαστούμε.

Αγνή: Εντελώς;

Τάϊγιο: Τι εννοείτε;

Αγνή: Θα πρέπει να μείνω γυμνή;

Τάϊγιο: Φυσικά. Πως αλλιώς θα δω αν μου κάνετε για μοντέλο;

Αγνή: Αν μείνω με τα εσώρουχα;

Τάϊγιο: Μα τι λέτε; *(ψάχνει τη Μάρθα)* Μάρθα, έρχεσαι σε παρακαλώ ένα λεπτό;

Η δεσποινίς είναι πολύ διστακτική, φοβάμαι πως..

Αγνή: Όχι, όχι εντάξει..

Μάρθα: Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας δεσποινίς.

Αγνή: Η απειρία μου βλέπετε.

Τάϊγιο: Λοιπόν; Θα ξεκινήσουμε;

Αγνή: Εντάξει.

Τάϊγιο: Μάρθα, οδήγησε την δεσποινίδα δίπλα να αφήσει τα ρούχα της. Θα σας φωνάξω, όταν είμαι έτοιμος.

Μάρθα: Παρακαλώ, ακολουθήστε με.

Η Μάρθα συνοδεύει την Αγνή και επιστρέφει.

Μάρθα: Λοιπόν; Πως σας φάνηκε;

Τάϊγιο: Δεν είναι κακή. Μα δεν έχω σκεφτεί ακόμα πως θα συνεχίσω.

Μάρθα: Αν δεν ζωγραφίζατε εσείς το μοντέλο, αλλά καθοδηγούσατε τις κινήσεις της;

Τάϊγιο: Τι;

Μάρθα: Είναι χορεύτρια. Αν την αφήνατε να χορέψει πάνω στον καμβά σας;

Τάϊγιο: Και αν αρνηθεί;

Μάρθα: Αν δεν είναι σε θέση να αρνηθεί;

Τάϊγιο: Δε σε καταλαβαίνω.

Μάρθα: Αν το μοντέλο είναι τελείως χαλαρό; Σαν πλαστελίνη στα χέρια σας;

Τάϊγιο: Δηλαδή;

Μάρθα: Αν δεν έχει πλήρως τις αισθήσεις της;

Τάϊγιο: Εννοείς να την ναρκώσουμε;

Μάρθα: Να τη χαλαρώσουμε. Εκείνα τα χάπια ζιροκετοφαίνης, που παίρνετε για την έντονη ημικρανία σας;

Τάϊγιο: Πώς να κάνω κάτι τέτοιο;

Μάρθα: Θέλετε ή όχι να προχωρήσουμε;

Τάϊγιο: Θέλω. Μα...

Μάρθα: Ένα χαπάκι μέσα το τσάι της. Αφήστε το σε μένα. Ειτός αν θέλετε να της το προτείνετε ευθέως, με το ρίσικο να αρνηθεί.

Τάϊγιο: Και αν δε θέλει τσάι;

Μάρθα: Ένα ποτήρι νερό θα το πει.

Τάϊγιο: Φώναξε τη να έρθει.

Μάρθα: Δεσποινίς Αγνή, ελάτε μέσα παρακαλώ. Θα είμαι δίπλα, αν με χρειαστείτε.

Η Μάρθα φεύγει από το δωμάτιο. Η Αγνή μπαίνει στο δωμάτιο φορώντας μια ρόμπα.

Τάϊγιο: Μπορείτε σας παρακαλώ να κατεβάσετε τη ρόμπα;

Αγνή: Εεε....

Τάϊγιο: Δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεστε.

Η ρόμπα πέφτει και αποκαλύπτεται το γυμνό σώμα του κοριτσιού. Ο ζωγράφος την κοιτά εξεταστικά. Το κεφάλι του κοριτσιού χαμηλώνει μπρος στο έντονο βλέμμα του ζωγράφου.

Τάϊγιο: Μάλιστα. Αν δεν έχετε αντίρρηση μπορούμε να ξεινήσουμε αμέσως.

Αγνή: Έχω τρακ, καταλαβαίνετε. Δεν έχω ποζάρει ξανά.

Τάϊγιο: Σας κατανοώ απόλυτα. Μην ανησυχείτε. Όμως τι αγενής που είμαι. Δε σας προσφέραμε κάτι. Θέλετε ένα τσάι;

Αγνή: Θα το έπινα.

Τάϊγιο: *(φωνάζει τη Μάρθα)* Μάρθα, φέρε μας τσάι σε παρακαλώ.

Η Μάρθα μπαίνει στο δωμάτιο. Σερβίρει το τσάι. Πρώτα την Αγνή και μετά το ζωγράφο.

Μάρθα: Μόλις το είχα ετοιμάσει, ο κύριος πάντα πίνει τσάι από βότανα αυτή την ώρα με ένα ξυλαράκι κανέλα και μια φέτα πορτοκάλι.

Τάϊγιο: *(προς την Αγνή)* Ας πιούμε το τσάι και έπειτα συνεχίζουμε. Με την ησυχία μας. Κονιάκ; Μέλι ή ζάχαρη;

Αγνή: Μόνο λίγη ζάχαρη.

Σκηνή 3^η

Ο Τάϊγιο μεταφέρει με τη βοήθεια της Μάρθας πάνω στο καμβά του, που είναι ακουμπισμένος στο πάτωμα, το γυμνό μισοκοιμισμένο κορίτσι, βάφει το σώμα της με διάφορα χρώματα και της ζητά δίνοντας της οδηγίες, να λικνιστεί πάνω στο καμβά, αφήνοντας πάνω του τα αποτυπώματα του κορμιού της.

Τάϊγιο: Ας την ακουμπήσουμε εδώ. Βάλε το αγαπημένο μου μουσικό κομμάτι.

Μάρθα: Μάλιστα κύριε.

Η Μάρθα ανοίγει τη μουσική και έπειτα παίρνει μια φωτογραφική μηχανή. Ο Τάϊγιο βάφει με διάφορα χρώματα το σώμα της Αγνής.

Τάϊγιο: Φέρε τη φωτογραφική μηχανή.

Μάρθα: Μάλιστα κύριε.

Η Μάρθα ξεκινά να τραβά φωτογραφίες.

Τάϊγιο: Αγνή, άκουσε με.

Αγνή: *(βγάζει έναν απαλό ήχο συγκατάβασης)* Νννν..

Τάϊγιο: Κούνησε απαλά τα χέρια σου πάνω στο καμβά μου. Σαν να πετάς.

Η Αγνή κουνά τα χέρια της.

Τάϊγιο: Και τα πόδια σου, σαν να χορεύεις.

Η Αγνή κουνά τα πόδια της.

Τάϊγιο: Άσε το σώμα σου ελεύθερο, λικνίσου απαλά πάνω στον καμβά, χορεύεις, συνέχισε να χορεύεις. Τώρα πετάς ψηλά, άνοιξε τα φτερά σου, είσαι ένας γλάρος.

Είσαι υπέροχη.

Αγνή: Νnnnnn....

Η Αγνή κινείται ρυθμικά πάνω στο λευκό καμβά. Η Μάρθα τραβά φωτογραφίες.

Τάϊγιο: Αυτό είναι. Άφησε τα αποτυπώματα σου. Άσε τη ψυχή σου να μιλήσει πάνω στο λευκό καμβά μου. Είσαι η μούσα μου και εγώ ο υπηρέτης σου.

Η Αγνή συνεχίζει να κινείται στο καμβά. Ο Τάϊγιο εκστασιασμένος σκύβει πάνω από τη Αγνή. Η Αγνή ζαλισμένη ανοίγει για λίγο ξαφνικά τα μάτια της.

Αγνή: *(Είναι ζαλισμένη)* Εεεε... που βρίσκομαι;...

Τάϊγιο: *(Ψιθυρίζει στην Αγνή, κοιτάζοντας την επίμονα)* Μη φοβάσαι. Έχε μου εμπιστοσύνη. *(Την κοιτάζει έντονα)* Κάπου έχω ξαναδεί αυτά τα μάτια. Αυτό το βαθύ χρώμα. Μπορεί να σε αιχμαλωτίσει. Είναι σαν να βλέπω εκείνη. Αν δεν ήσουν τόσο νέα, θα έλεγα πως είσαι η Ελπίδα. Η τύχη μου δίνει μια δεύτερη ευκαιρία. Μπορώ να σε αγγίξω ξανά. Τα μάτια σου, το κορμί σου, δεν έχουν αλλάξει *(Απλώνει τα χέρια του να την αγγίξει και σταματά)*.

Αγνή: Που βρίσκομαι... κύριε Νάμα...

Τάϊγιο: Σύνελθε Τάϊγιο. Δεν είναι η Ελπίδα. Μην την αγγίζεις. Η Ελπίδα δεν υπάρχει πια.

Αγνή: Ελπίδα;

Τάϊγιο: Αγνή, αν την είχες γνωρίσει. Ήταν το πιο όμορφο, το πιο γλυκό κορίτσι.

Αγνή: Είχατε σχέση;

Τάϊγιο: Περάσαμε μαζί ένα χρόνο, ήμασταν φοιτητές στην Καλών Τεχνών τότε. Ξαφνικά χάθηκε.

Αγνή: Γιατί;

Μάρθα: Κύριεεε, δε χρειάζεται...

Τάϊγιο: Δε ξέρω... Θυμάμαι σαν χθες την εικόνα της την τελευταία φορά που την είδα. Φορούσε ένα γαλάζιο μακρύ φόρεμα, είχε ένα έντονα μελαγχολικό βλέμμα.

Αγνή: Έπειτα;

Μάρθα: Τι σκαλίζετε παλιές ιστορίες...

Τάϊγιο: Γιατί να μη ξέρουμε, πότε είναι η τελευταία φορά;

Αγνή: Αλήθεια.

Τάϊγιο: Σε κούρασα Αγνή μου, μπορείς να σταματήσεις να κινείσαι.

Η Μάρθα πλησιάζει τον Τάϊγιο.

Μάρθα: Κοιτάξτε κύριε τις φωτογραφίες που τράβηξα.

Τάϊγιο: Εξαιρετική δουλειά, όπως πάντα, με ότι καταπιάνεσαι.

Μάρθα: Σας ευχαριστώ πολύ κύριε.

Τάϊγιο: Βοήθησε με να πάμε την Αγνή στο μπάνιο.

Μάρθα: Θα τη βοηθήσω να πλυθεί, απλά εσείς βοηθήστε με να τη σηκώσουμε.

Τάϊγιο: Θα το κάνω εγώ Μάρθα. Εσύ μάζεψε τα φλυτζάνια.

Μάρθα: Όπως θέλετε.

Ο Τάϊγιο παίρνει αγκαλιά την Αγνή και τη μεταφέρει στο μπάνιο όπου την πλένει. Έπειτα τη μεταφέρει στον καναπέ, την ντύνει με τα ρούχα της, της χτενίζει τα μαλλιά και της βάζει κραγιόν. Η Μάρθα συνεχίζει να τραβά φωτογραφίες.

Τάϊγιο: Είσαι πολύ όμορφη, όπως εκείνη.

Αγνή: Δεν..

Τάϊγιο: Μείνε εδώ όσο χρειαστεί, για να ανακτήσεις τις δυνάμεις σου.

Μάρθα: Κύριε θέλετε να δείτε τις φωτογραφίες που τράβηξα;

Τάϊγιο: Όχι τώρα Μάρθα, αργότερα. Φέρε κάτι να σκεπάσουμε την Αγνή. Έβαλε ψύχρα.

Μάρθα: Χαίρομαι που ξαναβρήκατε την όρεξη σας για δουλειά.

Τάϊγιο: Στην Αγνή οφείλεται.

Αγνή: *(κουνά νωχελικά το σώμα της)*. Το κεφάλι μου.. Κοιμήθηκα; Είναι δυνατόν; Συγγνώμη.

Τάϊγιο: Αγνή, θα μου επιτρέψεις να σου μιλάω στον ενικό;

Αγνή: Φυσικά κ. Νάμα.

Τάϊγιο: Μπορείς να με λες Τάϊγιο.

Αγνή: Δεν μου είναι εύκολο ακόμα. Θα ξεινήσουμε απόψε;

Μάρθα: Δε θυμάσαι τίποτα;

Αγνή: Νιώθω ζαλισμένη.

Τάϊγιο: Θέλεις να δεις τι ζωγράφισα με τη βοήθεια σου; Μάλλον εσύ τι ζωγράφισες;

Αγνή: Εγώ; Πότε;

Τάϊγιο: Αυτό είναι δικό σου. Το κορμί σου.

Αγνή: Το κορμί μου;

Τάϊγιο: Οι κινήσεις του. Μπορείς να έρθεις και αύριο το πρωί να συνεχίσουμε;

Αγνή: Φυσικά. Θα το ήθελα πολύ.

Τάϊγιο: Σε ευχαριστώ.

Αγνή: Να πηγαίνω λοιπόν.

Τάϊγιο: Αύριο στις 10.

Αγνή: Καληνύχτα σας.

Τάϊγιο: Καληνύχτα μικρή Ελπίδα.

Σκηνή 4^η

Λίγο αργότερα έξω από το σπίτι του ζωγράφου η Μάρθα συναντά την Αγνή.

Μάρθα: Επιτέλους ήρθες.

Αγνή: Λοιπόν πες μου εντυπώσεις. Πως τα πήγα;

Μάρθα: Νομίζω ότι κατενθουσιάστηκε.

Αγνή: Εγώ πάλι πολύ συγκρατημένο τον είδα.

Μάρθα: Μη βιάζεσαι. Χρειάζεται χρόνος.

Αγνή: Έχω τις αμφιβολίες μου.

Μάρθα: Δε θέλω ηττοπάθεια.

Αγνή: Γιατί δεν παίρνεις απλά τους πίνακες να φύγεις; Εμένα τι με θες;

Μάρθα: Ένα όμορφο κορίτσι είναι ότι χρειάζομαι, για να πάψει ο Τάϊγιο να ασχολείται με την πώληση των πινάκων του.

Αγνή: Είσαι αδίστακτη.

Μάρθα: Έρθε η ώρα να απολαύσω μια άνετη ζωή.

Αγνή: Μίλησε μου γι' αυτόν..

Μάρθα: Ένας ακόμα διάσημος ζωγράφος. Εγωκεντρικός, αντισυμβατικός. Του αρέσει να χρησιμοποιεί πρωτοποριακές τεχνικές.

Αγνή: Τι ιδέα και αυτή να με υπνωτίσει και να καθοδηγεί το γυμνό σώμα μου πάνω στον τεράστιο καμβά...

Μάρθα: Πάει πολύ καλά το σχέδιο μας.

Αγνή: Το σχέδιο σου.

Μάρθα: Θα συνεχίσεις όπως ξεκινήσαμε...

Αγνή: Πόσα χρόνια είσαι δίπλα του;

Μάρθα: Πάνω από 25. Ήμουν 19 χρονών την πρώτη φορά που πέρασα τη πόρτα του ατελιέ του. Αυτός ήταν 23. Πόζαρα γι' αυτόν.

Αγνή: Τι πίνακες ήταν;

Μάρθα: Γυμνά.

Αγνή: Τον ερωτεύτηκες;

Μάρθα: Είναι δύσκολο να μην τον ερωτευτείς.

Αγνή: Είναι πολύ γοητευτικός.

Μάρθα: Έπρεπε να τον είχες γνωρίσει νέο. Είχε πολλές κατακτήσεις.

Αγνή: Το φαντάζομαι. Μεταξύ σας; Έγινε κάτι;

Μάρθα: Υπήρξαμε ζευγάρι για κάποιο διάστημα, αλλά η μεγάλη του αγάπη ήταν και είναι η ζωγραφική.

Αγνή: Μάλιστα, δεν αγάπησε ποτέ καμιά; Δεν παντρεύτηκε;

Μάρθα: Έκανε εφήμερες σχέσεις. Περνούσαμε καλά οι δυο μας, όσο κράτησε.

Αγνή: Δε προσπάθησες να τον κρατήσεις;

Μάρθα: Δεν τα κατάφερα.

Αγνή: Όμως έμεινες δίπλα του. Αυτός;

Μάρθα: Ζωγραφική και μόνο ζωγραφική, εκθέσεις και δημοσιότητα, μοντέλα που ενίοτε περνούσαν από το κρεβάτι του, εφήμερες σχέσεις. Πίσω από τις κάμερες ένα ντελίριο δημιουργίας, αλκοόλ, ηρεμιστικά, απομόνωση. Και η Μάρθα εκεί.

Αγνή: Γιατί θέλεις τους πίνακες;

Μάρθα: Τι συνδέει μια γυναίκα με έναν άνδρα; Αγάπη ή εκδίκηση. Στην περίπτωση μου και τα δυο. Τον αγαπώ και τον μισώ ταυτόχρονα.. Του έδωσα τα πάντα. Δεν πήρα τίποτα.

Αγνή: Με τρομάζεις.

Μάρθα: Εσένα σου αρέσει σαν άντρας;

Αγνή: Όχι βέβαια. Εξάλλου θα μπορούσε να είναι ο πατέρας μου.

Μάρθα: Πατέρας σου!!! Ποτέ δεν ήθελε οικογένεια και παιδιά.

Αγνή: Εσύ τι θες από αυτόν;

Μάρθα: Θέλω να τον δω να υποφέρει. Οι πίνακες του είναι η ζωή του. Θα πονέσει με την απώλεια τους. Μα ας μη μιλάμε συνέχεια για μένα. Εσύ δεν μου 'χεις πει τίποτα για το εαυτό σου.

Αγνή: Δε μ' αρέσει να μιλάω για τον εαυτό μου. Τίποτα περισσότερο από μια άπορη φοιτήτρια της Φιλολογίας.

Μάρθα: Οι δικοί σου;

Αγνή: Δεν έχω κανέναν, πέρα από κάτι μακρινούς συγγενείς. Σε αυτούς μένω, αλλά δε γίνεται να τους επιβαρύνω οικονομικά.

Μάρθα: Παίζει κάποιο αίσθημα, που μπορεί να εμφανιστεί ξαφνικά και να μας χαλάσει τα σχέδια;

Αγνή: Όχι, δεν έχω πολύ καιρό που ήρθα στη πόλη. Εξάλλου το μυαλό μου είναι στο διάβασμα.

Μάρθα: Δε σε πιστεύω.

Αγνή: Όταν το μόνο που σκέφτεσαι είναι να επιβιώσεις, δεν υπάρχει καιρός για έρωτες.

Μάρθα: Μ' αρέσεις. Τα χρήματα από την πώληση των πινάκων θα γίνουν δικά μου. Φυσικά θα πάρεις το μερίδιο σου, όπως συμφωνήσαμε.

Αγνή: Θα τα καταφέρουμε;

Μάρθα: Να είσαι σίγουρη.

Σκηνή 5^η

Στο ατελιέ του ζωγράφου. Ο Τάϊγιο ξεκινά ευδιάθετος. Μιλά στο τηλέφωνο.

Τάϊγιο: Ναι.. ναι.. σου λέω.. έχω ξεκινήσει το τελευταίο μου πίνακα.. δεν έχει σχέση με τους προηγούμενους..τα χρώματα ήρθαν από Ιαπωνία..είναι ειδική παραγγελία... ιδιαίτερη τεχνοτροπία.. φως, πολύ φως, όχι είναι μεγάλος καμβάς. Ικανός να φιλοξενήσει ένα γυναικείο σώμα.. χαχαχαχα... όχι δε τρελάθηκα.. όπως τ' ακούς φίλε μου... θα σε ειδοποιήσω μόλις τελειώσω.. ναι άφησε ένα τοίχο ελεύθερο στο ατελιέ σου... θα χρειαστεί..

Μπαίνει η Αγνή.

Αγνή: Καλημέρα σας.

Τάϊγιο: Καλημέρα Αγνή. Πέρασε.

Αγνή: Σας ευχαριστώ.

Τάϊγιο: Σε ευχαριστώ Τάϊγιο.

Αγνή: Εντάξει.

Τάϊγιο: Ξεκουράστηκες; Είσαι έτοιμη;

Αγνή: Ναι. Κοιμήθηκα αρκετά.

Τάϊγιο: Θέλεις ένα καφέ; Τσάι;

Αγνή: Το χθεσινό τσάι ήταν πολύ καλό. Θα ήθελα το ίδιο.

Τάϊγιο: *(Φωνάζει τη Μάρθα)*Μάρθα, σε παρακαλώ ετοίμασε ένα φλιτζάνι από το θιβετιανό τσάι για την Αγνή.

Η Μάρθα μπαίνει με το τσάι.

Μάρθα: Ορίστε το τσάι.

Η Μάρθα σερβίρει το τσάι και αποχωρεί. Παραμονεύει όμως στην πόρτα και τους παρακολουθεί κρυφά.

Αγνή: Σας ευχαριστώ. *(προς τον Τάϊγιο)* Αλήθεια έχετε/έχεις κάποια σχέση με την Ιαπωνία;

Τάϊγιο: Αν εννοείς καταγωγή, όχι. Ταξιδεύω συχνά. Γενικά στις ανατολικές χώρες. Εμπνέομαι από την κουλτούρα τους. Έχω πάει αρκετές φορές στο Θιβέτ.

Η Αγνή κάνει πως πίνει το τσάι.

Αγνή: Και το όνομα σου;

Τάϊγιο: Ψευδώνυμο. Είχα ξεινήσει να μαθαίνω τη γλώσσα. Μιλάω ελάχιστα.

Αγνή: Σημαίνει κάτι το όνομα;

Τάϊγιο: Φως.

Αγνή: Το πραγματικό σου όνομα ποιο είναι;

Τάϊγιο: Αυτό έγινε το πραγματικό μου όνομα. Δεν υπάρχει τίποτα στη ζωή μου πριν τη ζωγραφική.

Αγνή: Έχεις απογοητευτεί από τους ανθρώπους.

Τάϊγιο: Μόνο η τέχνη αποκαλύπτει την αλήθεια. Δε θέλω να πω περισσότερα.

Αγνή: Όχι σε παρακαλώ, συνέχισε.

Τάϊγιο: Οι άνθρωποι είναι ανίκανοι να επικοινωνήσουν ουσιαστικά, να συνδεθούν. Συμβιβάζονται, προκειμένου να καλύψουν την μοναξιά τους. Δεν αντέχουν την αλήθεια.

Αγνή: Μα ο καθένας μας κουβαλά τη δική του αλήθεια.

Τάϊγιο: Αλήθεια;

Αγνή: Ο καθένας μας κουβαλά το δικό του κόσμο. Αυτός αποτυπώνεται στα μάτια του. Βλέπει μόνο αυτόν.

Τάϊγιο: Μπορεί και να 'χεις δίκιο. Εγώ βλέπω παντού χρώματα.

Αγνή: Τι σου δίνει έμπνευση;

Τάϊγιο: Οτιδήποτε. Το μυαλό μου δουλεύει συνεχώς. Αυτό είναι ο δαίμονας μου.

Αγνή: Πλήρη αφοσίωση στη τέχνη λοιπόν. Θα ήθελα να μπορούσα να πω το ίδιο για το χορό. Δεν έχω αυτή την πολυτέλεια.

Τάϊγιο: Ίσως κάποια στιγμή αλλάζει αυτό.

Αγνή: Είστε/είσαι πολύ ευγενικός. Αν δεν ήσουν καλλιτέχνης θα έλεγα ότι είσαι φιλόσοφος.

Τάϊγιο: Η αλήθεια είναι ότι πάντα με γοήτευε το ανεξήγητο. Η γνώση ήρθε με την ηλικία.

Αγνή: Ποια ηλικία; Είσαι νέος ακόμα.

Τάϊγιο: Ευχαριστώ. Είσαι πολύ ευγενική. Διαβάζεις φιλοσοφία;

Αγνή: Με μαγεύει ό,τι δε μπορώ να κατανοήσω, φοβάμαι το άγνωστο.

Τάϊγιο: Μη φοβάσαι το φως. Είναι κομμάτι της ψυχής μας. Αυτό προσπαθώ να συλλάβω καλλιτεχνικά, το φως της ψυχής.

Αγνή: Είναι πολύ τυχεροί όσοι σε γνωρίζουν.

Τάϊγιο: Πες μου για σένα.

Αγνή: Τι να πω... μεγάλωσα με τη μητέρα μου. Τώρα πρέπει να ομολογήσω ότι χθες σου είπα ψέματα, μα δε μπορώ να μιλάω γι' αυτό. Η μητέρα μου δε πέθανε από καρτίνο. Αυτοκτόνησε.

Τάϊγιο: Λυπάμαι πολύ.

Αγνή: Είναι πολύ οδυνηρή ανάμνηση. Πατέρα δεν γνώρισα. Δε μου μίλησε ποτέ γι' αυτόν. Μου έλειπε, όταν ήμουν μικρή. Έπειτα συνήθισα. Κατανοώ αυτό που λες για την ανάγκη, τη μοναξιά, ό,τι οι άνθρωποι δε δένονται μεταξύ τους.

Τάϊγιο: Είσαι πολύ μικρή, για να είσαι τόσο κυνική. Ίσως στην πορεία αλλάξεις γνώμη.

Αγνή: Τι θα μπορούσε να μου αλλάξει γνώμη;

Τάϊγιο: Ο έρωτας; Η αγάπη;

Αγνή: Είναι ένα παραμύθι..

Τάϊγιο: Παραμύθι; Όταν ερωτευτείς...

Αγνή: Δε θα ερωτευτώ ποτέ. Ο έρωτας είναι παγίδα. Εσύ;

Τάϊγιο: Εγώ;

Αγνή: Έχεις ερωτευτεί ποτέ;

Τάϊγιο: Δεν έχει πια σημασία.

Αγνή: Συγνώμη, γίνομαι αδιάκριτη.

Τάϊγιο: Ήμουν πολύ νέος.

Αγνή: Και τι έγινε;

Τάϊγιο: Έφυγε. Η ζωή έχει δυσκολίες, οι άνθρωποι δοκιμάζονται.

Αγνή: Την έψαξες;

Τάϊγιο: Όχι. Αφοσιώθηκα στη ζωγραφική. Σ' αυτό το φως που ψάχνω.

Αγνή: Είδες λοιπόν που έρχεσαι στα λόγια μου; Δεν υπάρχει τίποτα πέρα από το ένστικτο της επιβίωσης, αυτό μας κρατά ζωντανούς. Δεν υπάρχει αγάπη.

Τάϊγιο: Κάποιος σε πόνεσε πολύ μικρή μου... Λοιπόν δουλειά τώρα. Πηγαίνεις μέσα, αφήνεις ρούχα, έρχεσαι... ξέρεις...

Η Αγνή βγαίνει από τη σκηνή και επιστρέφει γυμνή.

Αγνή: Είμαι έτοιμη.. (Κουλουριάζεται πάνω στο καμβά στο κομμάτι που είναι λευκό) περιμένω οδηγίες... (Προσποιείται ότι χασμουριέται, κλείνει τα μάτια)

Τάϊγιο: Άφησε ελεύθερο το σώμα σου... άφησε με να το βάψω με χρώματα. Όταν σου πω θα αρχίσεις πάλι να κινείσαι στο καμβά.

Ο Τάϊγιο γοητευμένος από την Αγνή βάφει το σώμα της με μια μίξη χρωμάτων.

Τάϊγιο: Άσε τα χρώματα να τυλίξουν το κορμί σου. Έτσι ακριβώς. Τώρα χορεύεις.

Η Αγνή κινείται απαλά πάνω στον καμβά.

Τάϊγιο: Τέλεια. Συνέχισε έτσι... Τώρα γύρισε προς το μέρος μου. (Η Αγνή γυρίζει και ο Τάϊγιο σκύβει από πάνω της).

Τάϊγιο: Αυτά τα μάτια..

Αγνή: Μίλησε μου για το φως...

Τάϊγιο: Το φως το εκπέμπουν τα μάτια.

Η Αγνή ανοίγει τα μάτια της και τον φιλά. Ο Τάϊγιο ανταποκρίνεται.

Σκηνή 6^η

Μάρθα: Ναι.. ναι.. όπως σας είπα... είναι πολύ καλές φωτογραφίες.. αφορούν σε προσωπικές στιγμές του ζωγράφου την ώρα της δημιουργίας.... Όχι φυσικά...είναι άκρως εμπιστευτικό. Θα τις φέρω η ίδια στο περιοδικό, να συζητήσουμε την αμοιβή. Πείτε μου μόνο τη διεύθυνση.. Ναι αύριο το πρωί. Μάλιστα στο 104, στον τέταρτο όροφο. Γραφείο 401Γ. Μάλιστα. Κάθριν Μπέρετ λέγομαι. Μου τις παρέδωσε πρόσωπο του περιβάλλοντος του, τηλεφωνώ για λογαριασμό αυτού του προσώπου, δεν γνωρίζω προσωπικά το ζωγράφο.

Χτυπά η πόρτα.

Μάρθα: Με συγχωρείτε, πρέπει να σας αφήσω. Αύριο στις 12. Όπως συμφωνήσαμε *(Κατεβάζει το ακουστικό)* παρακαλώ περάστε...

Αγοραστής έργων τέχνης: Ο κ. Τάϊγιο;

Μάρθα: Είχε κάποιο άλλο ραντεβού και δε μπόρεσε να παρευρεθεί.

Αγοραστής έργων τέχνης: Κρίμα, θα ήθελα να είναι παρών στην συνάντηση.

Μάρθα: Και ο ίδιος λυπάται, θα του διαβιβάσω τους χαιρετισμούς σας και ότι συζητήσουμε.

Αγοραστής έργων τέχνης: Μάλιστα. Παρακολουθώ χρόνια την πορεία του.

Μάρθα: Είναι μοναδικός. Ας μπούμε στο προκείμενο. Ο κ. Νάμα δεν παρέδωσε σε γιαλερί αυτά τα έργα. Δεν θέλει να τα εκθέσει σε ευρύ κοινό. Έχουν ιδιαίτερη σημασία γι' αυτόν. Και ανάλογη τιμή.

Αγοραστής έργων τέχνης: Τα χρήματα δεν είναι πρόβλημα. Θα ήθελα να γνωρίσω τον ίδιο από κοντά.

Μάρθα: Γενικά δεν είναι ιδιαίτερα κοινωνικός, είναι επιλεκτικός στις κοινωνικές του εμφανίσεις.

Αγοραστής έργων τέχνης: Δεν υπάρχει περίπτωση να τον συναντήσω;

Μάρθα: Σας είπα είναι πολύ δύσκολο.

Αγοραστής έργων τέχνης: Εσείς; Δε μπορείτε να με βοηθήσετε με κάποιο τρόπο; Με το αζημίωτο φυσικά.

Μάρθα: Λυπάμαι.

Αγοραστής έργων τέχνης: Ο εκκεντρικός μας ζωγράφος κρύβεται. Ας είναι.

Μπορώ να δω τα έργα;

Μάρθα: Βέβαια. Περιμένετε εδώ παρακαλώ.

Η Μάρθα αποχωρεί και όταν επιστρέφει κρατά έναν πίνακα. Ο αγοραστής κοιτάζει τον πίνακα με θαυμασμό.

Αγοραστής έργων τέχνης: Μα είναι εξαιρετικός.

Μάρθα: Είναι από τους πρώτους του πίνακες. Ανήκει στην προσωπική του συλλογή.

Αγοραστής έργων τέχνης: Φοβερό. Μα το κορίτσι του πίνακα....

Μάρθα: Ναι όπως το σκεφτήκατε.. Είναι εγώ. Σε νεαρότερη ηλικία.

Αγοραστής έργων τέχνης: Ξεκινήσατε ως μοντέλο του;

Μάρθα: Μάλιστα.

Αγοραστής έργων τέχνης: Καταπληκτικό.

Μάρθα: Επιλέγει προσεκτικά τους συνεργάτες του. Ο κύκλος συνεργατών του είναι συγκεκριμένος.

Αγοραστής έργων τέχνης: Καταλαβαίνω.

Μάρθα: Θέλετε να δείτε και τους άλλους πίνακες;

Αγοραστής έργων τέχνης: *(Κοιτάζοντας το τεράστιο καβάλέτο με το νέο πίνακα)* Αυτό;

Μάρθα: Η τελευταία του δημιουργία.

Αγοραστής έργων τέχνης: Με ενδιαφέρει και αυτός, όταν ολοκληρωθεί.

Μάρθα: Θα το διαπραγματευτούμε. Αν μείνουμε αμφότεροι ευχαριστημένοι από την αγοραπωλησία.. Λοιπόν; Τι θα δίνετε γι' αυτά τα μοναδικά έργα του ζωγράφου του φωτός;

Αγοραστής έργων τέχνης: 500 χιλιάδες ευρώ για όλα τα έργα;

Μάρθα: Θα αστειεύεστε. Ζητάμε 500 χιλιάδες για κάθε έργο. Σε μια έκθεση θα πιάσουν περισσότερα.

Αγοραστής έργων τέχνης: Ας πούμε 300 χιλιάδες ευρώ, για κάθε έργο;

Μάρθα: 350.

Αγοραστής έργων τέχνης: Κάνετε σκληρά παζάρια.

Μάρθα: Είμαστε σύμφωνοι;

Αγοραστής έργων τέχνης: Οκ.

Δίνουν τα χέρια.

Μάρθα: Θα σας τηλεφωνήσω για την παραλαβή τους. Τα χρήματα να κατατεθούν σ' αυτό το λογαριασμό παρακαλώ. *(Του δίνει ένα χαρτάκι).*

Αγοραστής έργων τέχνης: Μάλιστα.

Μάρθα: Με έχει ορίσει διαχειρίστρια των περιουσιακών του στοιχείων. Θέλετε να δείτε το έγγραφο της εκπροσώπησης;

Αγοραστής έργων τέχνης: Θα ήθελα να μου το αποστείλετε στο e-mail μου ένα ακριβές αντίγραφο. Ορίστε η κάρτα μου. *(Της δίνει μια κάρτα του).*

Μάρθα: Θα το κάνω άμεσα.

Ανοίγει την πόρτα και μπαίνει η Αγνή.

Μάρθα: Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν.

Αγοραστής έργων τέχνης: Φυσικά κυρία μου, όπως είπαμε. Καλό σας βράδυ.

Μάρθα: Θα είμαστε σε επικοινωνία. Καλό σας βράδυ.

Αγνή: Ποιος ήταν αυτός;

Μάρθα: Η σωτηρία μας.

Αγνή: Δηλαδή;

Μάρθα: Ο αγοραστής των έργων.

Αγνή: Το αποφάσισες;

Μάρθα: Μάλιστα.

Αγνή: Πότε θα τους δώσεις;

Μάρθα: Μόλις τελειώσει και το τελευταίο έργο. Θα φύγουν όλα μαζί. Εσύ θα πάρεις τα λεφτά που συμφωνήσαμε. 100 χιλιάδες ευρώ.

Αγνή: Και αν μας καταλάβει;

Μάρθα: Δε θα μας καταλάβει.

Αγνή: Πως είσαι τόσο σίγουρη;

Μάρθα: Αυτός θα ασχολείται μαζί σου. Και με το τελευταίο έργο του. Τώρα που το σκέφτομαι, πως θα τον μεταφέρουμε; Είναι τεράστιος.

Αγνή: Θα μεταφέρουμε; Εμένα άσε με απέξω.

Μάρθα: Τι εννοείς;

Αγνή: Μη με υπολογίζεις.

Μάρθα: Είσαι τρελή; Τώρα δε μπορούμε να κάνουμε πίσω. Έχω κανονίσει την αγοραπωλησία. Ο Τάϊγιο έχειτσιμπήσει. Το φιλί σου ήταν τόσο απρόβλεπτο, με άφησες άφωνη.

Αγνή: Πρέπει να σταματήσουμε.

Μάρθα: Αποκλείεται.

Αγνή: Μη με υπολογίζεις άλλο. Θέλω να φύγω.

Μάρθα: Δε μπορείς να κάνεις πίσω τώρα.

Αγνή: Απλά θα φύγω.

Μάρθα: Τι φοβάσαι μικρή;

Αγνή: Αν εννοείς εσένα, δε σε φοβάμαι.

Μάρθα: Κακώς. Καταλαβαίνω πολύ περισσότερα απ' όσα νομίζεις.

Αγνή: Δηλαδή;

Μάρθα: Γιατί συνεργάστηκες μαζί μου;

Αγνή: Για τα λεφτά.

Μάρθα: Στην πορεία όμως τον ερωτεύτηκες.

Αγνή: Δε ξέρεις τι λες.

Μάρθα: Άνοιξε την πόρτα, φύγε. Θα πω στο ζωγράφο σου όλη την αλήθεια, ό,τι η εμφάνιση σου ως μοντέλο ήταν πρόσχημα για να τον γνωρίσεις. Ο πραγματικός σου σκοπός ήταν η εκδίκηση για την αυτοκτονία της μάνας σου.

Αγνή: Η αυτοκτονία της μητέρας μου; Που ξέρεις τη μητέρα μου;

Μάρθα: Η Ελπίδα ήταν μάνα σου.

Αγνή: Που ξέρεις την Ελπίδα;

Μάρθα: Ξέρω τα πάντα για σένα κοριτσάκι. Όταν μου τηλεφώνησες και μου ζήτησες δουλειά, έψαξα τα πάντα για σένα. Επίσης ξέρω τα πάντα για τη ζωή του ζωγράφου μας. Βρήκα τη φωτογραφία της μάνας σου στα πράγματα του..

Αγνή: Είσαι...

Μάρθα: Θα μάθει λοιπόν ότι ήθελες να κλέψεις τους πίνακες του για να πάρεις εκδίκηση. Και για να του ρίξεις στάχτη στα μάτια, έβαλες μπρος ένα σχέδιο αποπλάνησης.

Αγνή: Δε ξέρεις τι λες.

Μάρθα: Και εγώ ανακάλυψα το σχέδιο σου και του το αποκαλύπτω. Θα πάει κατευθείαν στην αστυνομία. Η πόλη είναι πολύ μικρή. Δε θα προλάβεις να πας πουθενά. Θα σαπίσεις στη φυλακή.

Αγνή: Δε μπορείς να αποδείξεις τίποτα.

Μάρθα: Το ότι είσαι κόρη της Ελπίδας μπορεί εύκολα να αποδειχθεί.

Αγνή: Θα του τα πω όλα. Και ας κάνει ό,τι θέλει.

Μάρθα: Δε σε νοιάζει να σαπίσεις στη φυλακή; Κάνεις πίσω όπως η μάνα σου. Πρώτα τον παράτησε αυτή, έπειτα εσύ.

Αγνή: Μη την πιάνεις στο στόμα σου.

Μάρθα: *(Της πιάνει το στόμα και το ζουλά)*. Παραδέξου το, πες το. «Θέλω να πάρω τη θέση της μάνας μου στην καρδιά του Τάϊγιο».

Αγνή: Η ζήλεια σε έχει κάνει παρανοϊκή. Είδα τη μητέρα μου να λιώνει εξαιτίας του. Πως είναι δυνατόν, να τον ερωτευτώ;

Μάρθα: Ασκεί μια ιδιαίτερη δύναμη. Δε μπορείς να την ελέγξεις.

Αγνή: Είσαι τρελή.

Μάρθα: Αν δε νιώθεις τίποτα γι' αυτόν μας ενώνει η εκδίκηση. Εσύ για τη μάνα σου. Εγώ για τον εαυτό μου.

Σκηνή 7^η

Το επόμενο πρωί ο Τάϊγιο βρίσκεται στο ατελιέ και ζωγραφίζει. Η Αγνή μπαίνει στο ατελιέ.

Αγνή: Καλημέρα.

Τάϊγιο: Πέρασε. Μπορούμε να ξεκινήσουμε αμέσως.

Αγνή: Θα ήθελα να μιλήσουμε.

Τάϊγιο: Και 'γω. Θα στο ζητούσα, όταν τελειώναμε σήμερα.

Αγνή: Ξέρετε/ξέρεις, χθες... Νιώθω πολύ αμήχανα.

Τάϊγιο: Γιατί νιώθεις αμήχανα;

Αγνή: Ξέρεις..

Τάϊγιο: Το φιλι εννοείς;

Αγνή: Ναι.

Τάϊγιο: Γιατί νιώθεις άσχημα; Οι καλλιτέχνες είμαστε παρορμητικοί. Ήταν μια στιγμή έξαρσης. Η δημιουργικότητα μας φορτίζει πάντα.

Αγνή: Σε προκάλεσα. Δεν έπρεπε. Ξεπέρασα τα όρια. Είμαι απλά ένα από τα μοντέλα σου.

Τάϊγιο: Είσαι η μούσα μου.

Αγνή: Το κορίτσι που σε παράτησε;

Τάϊγιο: *(επιτακτικά)* Σου είπα δε θέλω να μιλάω για το παρελθόν.

Αγνή: Με συγχωρείς.

Τάϊγιο: Συγγνώμη, ήμουν απότομος. Την Ελπίδα, τη γνώρισα στην Καλών Τεχνών. Ήταν γλύπτρια. Ήμουν πολύ απορροφημένος με την ζωγραφική.

Πόζαρε για μένα. Τα βράδια αναλύαμε τους πίνακες μου, πίνοντας κρασί, κάναμε έρωτα, εδώ σ' αυτόν το καναπέ, όταν δεν πηγαίναμε σε κάποια έκθεση ζωγραφικής. Αφοσιώθηκε σε μένα και παράτησε τα έργα της. Μια μέρα εξαφανίστηκε ξαφνικά. Τα μάτια σου μου τη θυμίζουν. Θα μπορούσα να τα ερωτευτώ ξανά. Έκανα λάθος τότε, ήμουν και παρόμοια εγωκεντρικός. Με παρέσυρε η δημιουργικότητά μου. Όμως θέλω να αλλάξω.

Αγνή: Είπες πριν, ότι δε βλέπεις τίποτα πέρα από τη ζωγραφική.

Τάϊγιο: Δε μου φτάνει πια. Κάποτε πήρα την απόφαση να μείνω πιστός στη ζωγραφική. Θέλω να αλλάξω. Από τη στιγμή που μπήκες στη ζωή μου, κάτι άλλαξε.

Αγνή: Δε γίνεται αυτό που λες. Μου ζητάς να πάρω τη θέση της Ελπίδας.

Τάϊγιο: Η Ελπίδα δεν υπάρχει πια. Εσύ είσαι εδώ.

Αγνή: Δεν είμαι σίγουρη αν θέλω.

Τάϊγιο: Άσε με να σε γνωρίσω, θα με γνωρίσεις και συ.

Αγνή: Αυτή την ατάκα την έχεις πει σίγουρα σε πολλές.

Τάϊγιο: Αυτό είναι αλήθεια. Δε ξέρω τι θα πει, νοιάζομαι, μοιράζομαι. Δεν το έκανα ποτέ. Τώρα όμως είναι αλλιώς.

Αγνή: Ήρθα για να σε αποχαιρετήσω.

Τάϊγιο: Ορίστε;

Αγνή: Δε μπορώ να συνεχίσω και μάλιστα μετά από όσα άκουσα. Δεν είμαι εγώ αυτή που θα μοιραστείς πράγματα μαζί της. Δε μπορώ.

Τάϊγιο: Γιατί;

Αγνή: Κάποια πράγματα είναι καλό να τα κρατάμε μέσα μας. Εξάλλου τα μάτια μου, σου θυμίζουν εκείνη. Δε θες εμένα. Την Ελπίδα ψάχνεις. Αυτή ξύπνησε ξαφνικά μέσα σου.

Τάϊγιο: Η Ελπίδα δεν υπάρχει πια. Είσαι εδώ. Είμαι ερωτευμένος μαζί σου.

Αγνή: Λυπάμαι, δε μπορώ να πάρω τη θέση μιας νεκρής.

Τάϊγιο: Είναι νεκρή; Την γνωρίζεις;

Αγνή: Όχι φυσικά. Την αποκάλεσα νεκρή με την έννοια του φαντάσματος, δεν υπάρχει πια στη ζωή σου. Δε μπορώ να πάρω τη θέση της.

Τάϊγιο: Γιατί με φίλησες;

Αγνή: Όπως είπες, ήταν απλά μια στιγμή έξαρσης. Όταν δημιουργείς, είσαι τόσο γοητευτικός. Μα εγώ πέρα από το μοντέλο, δε μπορώ να σου προσφέρω τίποτα.

Τάϊγιο: Φοβάσαι. Αυτό διακρίνω στο βλέμμα σου. Κάποιος σε έχει τρομάξει.

Αγνή: Σε παρακαλώ μη με πιέζεις, δε γίνεται να συνεχιστεί η συνεργασία μας.

Ο Τάϊγιο τραβά πάνω του την Αγνή και τη φιλά. Αυτή ανταποκρίνεται αρχικά, μα ύστερα τραβιέται.

Αγνή: Σταμάτα, σε παρακαλώ.

Τάϊγιο: Γιατί δεν αφήνεις σ' αυτό που νιώθεις;

Αγνή: Είναι μια πλάνη. Δε μπορούμε να είμαστε μαζί.

Τάϊγιο: Έχουμε διαφορά ηλικίας. Θα μπορούσα να είμαι πατέρας σου. Αυτό σκέφτεσαι;

Αγνή: Ανάμεσα μας υπάρχει ένα φάντασμα.

Τάϊγιο: Τι λες;

Αγνή: Αυτό το φάντασμα, κάποτε είχε σάρκα και οστά. Ήταν μια πολύ όμορφη κοπέλα. Το βλέμμα της ήταν μονίμως μελαγχολικό.

Τάϊγιο: Δε σε καταλαβαίνω.

Αγνή: Περνούσε τις μέρες της κλεισμένη στο δωμάτιο της, κρατώντας μια φωτογραφία και εγώ καρφωμένη απέξω να την παρακαλούσα να μου ανοίξει. Όσα χρόνια θυμάμαι τον εαυτό μου, τη βλέπω να κάθεται στη κουνιστή της πολυθρόνα, αμίλητη και να κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Ήταν βυθισμένη σε μια ανάμνηση, δεν μιλούσε σε κανέναν.. Όταν ήθελε κάτι το σημείωνε σε ένα κίτρινο χαρτάκι. Κίτρινα χαρτάκια παντού απλωμένα στο δωμάτιο, στο κρεβάτι, στο μπουντουάρ, στο πάτωμα. Το δωμάτιο της ήταν ένα λιβάδι από αυτές τις κίτρινες μαργαριτές. Το σιχαίνομαι αυτό το χρώμα. Μόνο μουρμούριζε το

όνομα του άντρα της φωτογραφίας κατά διαστήματα, άλλοτε έκλαιγε σιγανά, σφίγγοντας τη φωτογραφία στο στήθος της. Κοιτούσε έξω από το παράθυρο περιμένοντας τον Έρνι να γυρίσει.

Τάιγιο: Έρνι;

Αγνή: Ορίστε *(του δίνει μια φωτογραφία)*.

Τάιγιο: Αυτός είμαι... είναι... η Ελπίδα..

Αγνή: Ήταν η μέρα που θα έβγαιναν τα αποτελέσματα των εξετάσεων μου για το πανεπιστήμιο. Είχα πάει με την Έφη να τα δούμε. Θα ανακοινώνονταν στην εξώπορτα του σχολείου. Δεν ήθελα να μπω στη Φιλολογία, αγαπούσα το χορό, αλλά δεν ήθελα να της χαλάσω το χατίρι. Δεν διάβαζα υπερβολικά, ήμουν όμως καλή μαθήτρια. Θυμάμαι πόσο χαρούμενη ήμουν, όταν είδα το όνομα μου στους επιτυχόντες της Φιλολογίας. Γυρνώντας σπίτι, πήρα γλυκά και λουλούδια. Ανέβηκα τρέχοντας τις σκάλες. Φώναζα «τα καταφέραμε Ελπίδα, το όνειρο σου θα γίνει πραγματικότητα. Μετά όμως θα γίνω χορεύτρια»

Τάιγιο: Ελπίδα;

Αγνή: Η μητέρα μου.

Τάιγιο: Τι λες;

Αγνή: Μάλιστα.

Τάιγιο: Τι έγινε έπειτα;

Αγνή: Όρμησα στο δωμάτιο της, μα δεν ήταν εκεί. Στο σπίτι υπήρχε φοβερή ησυχία. Θυμάμαι μόνο την βρύση του μπάνιου να στάζει. Τι, τι, αυτός ο θόρυβος ακόμα μου τρυπάει τα μηλίγγια.

Τάιγιο: Η Ελπίδα;

Αγνή: Τη βρήκα μέσα στη μπανιέρα. Γυμνή. Η μπανιέρα, η λευκή πορσελάνινη μπανιέρα... κατακόκκινη. Είχε πάρει ένα μαχαίρι... από την κουζίνα. Με αυτό ξέσκισε τους καρπούς της. Αυτή εδώ η φωτογραφία ήταν πεσμένη στο πάτωμα. Δίπλα της στέκονταν ένα σημείωμα «συγχώρεσε με που δεν υπήρξα η μητέρα που θα ήθελες». *(μικρή παύση)* Δε μπορώ Τάιγιο, πρέπει να φύγω.

Τάιγιο: Αγνή.....

Αγνή: Αρχικά ήθελα να σε σιοτώσω.

Τάϊγιο: Τι έκανα...

Αγνή: Υπήρχαν στιγμές που χάνονταν στις σιέφεις της. Με ρωτούσε αν θα περάσεις να τη δεις. Πολλές φορές με περνούσε για κάποια φίλη της. Άλλες φορές πάλι μου διηγούνταν σε πλήρη διαύγεια πως γνωριστήκατε στο λεωφορείο εκείνη τη βροχερή μέρα. Άκουγα τις ίδιες ιστορίες ξανά και ξανά. Τις έχω μάθει απέξω. Ήθελα να γνωρίσω αυτόν τον άντρα. Ήθελα να αποδείξω στον εαυτό μου πως κάνω λάθος. Δε μπορεί η αγάπη να διαλύσει έναν άνθρωπο.

Τάϊγιο: Με μισείς;

Αγνή: Σε μισούσα.

Τάϊγιο: Την Ελπίδα την αγάπησα. Δεν έπρεπε να φύγει τότε.

Αγνή: Δεν την αγάπησες. Δεν αγαπάς κανέναν πέρα από τον εαυτό σου.

Τάϊγιο: Την αγάπησα. Δεν αμφιβάλλω ότι και 'κεινη με αγαπούσε, μα δεν άντεξε το χαρακτήρα μου. Ήμουν γυναικάς, φιλόδοξος, ανώριμος. Δεν έβλεπα τίποτα πέρα από τη ζωγραφική.

Αγνή: Πρέπει να φύγω.

(Η Αγνή αποχωρεί από το δωμάτιο.)

Τάϊγιο: Αγνή... *(Ανοίγει ένα μπουκάλι και ξεκινά να πίνει. Παίρνει ένα κοπίδι και πέφτει πάνω στο πίνακα του. (Χτυπώντας τον πίνακα) Τα τελευταία μου αποτυπώματα. Πάνω στο άγγιγμα της Αγνής.*

Μπαίνει μέσα η Μάρθα.

Μάρθα: *(Πέφτει πάνω του, προσπαθεί να τον σταματήσει)* Σταματήστε. Τι κάνετε;

Τάϊγιο: Άφησε με.

Μάρθα: Τι συνέβη και είστε σ' αυτή την κατάσταση; Δε σας έχω ξαναδεί έτσι.

Τάϊγιο: Η Αγνή.

Μάρθα: Δεν ήρθε σήμερα;

Τάϊγιο: Δε θα ξανάρθει.

Μάρθα: Τι εννοείτε, δε θα ξανάρθει;

Τάϊγιο: Έφυγε.

Μάρθα: Μα πως; Πότε;

Τάϊγιο: Πέρασε πριν από λίγο..

Μάρθα: Μα να αφήσει την συνεργασία σας στη μέση;

Τάϊγιο: Δε το 'χω χωνέψει ακόμα.

Μάρθα: Τι σας είπε;

Τάϊγιο: Δε μπορώ να συνεχίσω άλλο. Και έφυγε.

Μάρθα: Δεν σας είπε το λόγο που θέλει να φύγει;

Τάϊγιο: Όχι.

Μάρθα: Θα ψάξω να τη βρω.

Τάϊγιο: Είναι μάταιο.

Μάρθα: Τι συνέβη;

Τάϊγιο: Της είπα ότι είμαι ερωτευμένος μαζί της.

Μάρθα: Δε είναι δυνατόν.

Τάϊγιο: Η Αγνή είναι η κόρη της Ελπίδας.

Μάρθα: Πως είναι δυνατόν;

Τάϊγιο: Είναι αλήθεια. Μου έδειξε μια φωτογραφία.

Μάρθα: Παλιο...

Τάϊγιο: Μη μιλάς έτσι...

Μάρθα: Γιατί ήρθε; Τι θέλει;

Τάϊγιο: Ήταν μπερδεμένη, φοβισμένη...

Μάρθα: Τι σας είπε;

Τάϊγιο: Ήθελε να με γνωρίσει, της πέρασε αρχικά από το μυαλό να με σκοτώσει.

Μάρθα: Σίγουρα κάτι σχεδίαζε. Βρωμοθήλυκο. Ξεγέλασε και μένα.

Τάϊγιο: Αν κάτι σχεδίαζε, δεν θα μου αποκάλυπτε την αλήθεια για τη μητέρα της.

Μάρθα: Τότε γιατί ήρθε;

Τάϊγιο: Είμαι ένα τέρας.

Μάρθα: Υπήρξατε ένας μεγάλος καλλιτέχνης, ίσως αρκετά εγωκεντρικός, το ομολογώ. Κάνατε όμως μόνο ότι σας εξέφραζε.

Τάϊγιο: Το τεράστιο εγώ μου μ' είχε καταπιεί.

Μάρθα: Είστε υπερβολικός. Καλύτερα που έφυγε.

Τάϊγιο: Πρέπει να τη βρω, να με συγχωρέσει. Να μάθω περισσότερα για εκείνη και τη ζωή της.

Μάρθα: Κάνετε σα μικρό παιδί.

Τάϊγιο: Δε καταλαβαίνεις;

Μάρθα: Θα βρούμε άλλο μοντέλο να συνεχίσετε το έργο σας.

Τάϊγιο: Δε με νοιάζει πια.

Μάρθα: Δε σας αναγνωρίζω. Κάντε μια τελευταία προσπάθεια. Μπορώ εγώ να σας βοηθήσω, να συνεχίσετε το έργο σας, *(Αρχίζει να ξεκουμπώνει το πουκάμισο της)*

Τάϊγιο: Τι κάνεις;

Μάρθα: Μπορώ να αντικαταστήσω την Αγνή.

Τάϊγιο: Τρελάθηκες;

Μάρθα: Κάποτε εγώ είχα τη θέση της.

Τάϊγιο: Εκείνος ο Τάϊγιο δεν υπάρχει πια.

Μάρθα: Ανοησίες... έχει θιχτεί ο εγωισμός σας. Αυτό είναι όλο. *(Τον πλησιάζει).*
Αφήστε με να σας χαλαρώσω.

Τάϊγιο: Σε παρακαλώ, σταμάτα.

(Η Μάρθα προσπαθεί να τον φιλήσει. Με το χέρι της χαϊδεύει τα γεννητικά του όργανα. Ο Τάϊγιο τινάζεται, κάνει πίσω).

Τάϊγιο: Τρελάθηκες;

Μάρθα: Γιατί ταράζεστε; Μπορούμε ακόμα να περάσουμε καλά οι δυο μας. Εδώ πάνω σ' αυτόν τον καναπέ, όπως παλιά.. Μιλήστε μου ξανά για το φως, για την τρέλα της δημιουργίας που σας κρατά άγρυπνο.. για τα έργα που βλέπετε στα όνειρα σας και ύστερα ξυπνάτε να τα σχεδιάσετε... Είδατε; Όλα τα θυμάμαι.. Δεν είμαι βέβαια πια εκείνο το ντροπαλό κορίτσι που γνωρίσατε.... Η

φλόγα μέσα μου όμως δεν έσβησε ποτέ. *(Του πιάνει το χέρι. Το βάζει πάνω στο στήθος της και το χαιδεύει).* Δείτε πόσο απαλό είναι το δέρμα μου ακόμα..... πάντα ανατριχιάζω όταν με αγγίζετε...

Τάϊγιο: Άσε με ήσυχο.

Ο Τάϊγιο σπρώχνει τη Μάρθα και αυτή τον χαστουκίζει.

Τάϊγιο: Βγες έξω..

Μάρθα: Εντάξει, αφήνω τον κύριο να ηρεμήσει. Θα σας πρότεινα να ξεκουραστείτε, θα τα πούμε το πρωί. Καληνύχτα σας.

Τάϊγιο: Ας ξεχάσουμε το σημερινό. Καληνύχτα.

Η Μάρθα φεύγει από το δωμάτιο, ύστερα από λίγο φεύγει και ο Τάϊγιο ρίχνοντας μια νοσταλγική ματιά στο ατελιέ του. Μόλις αποχωρήσει ο Τάϊγιο η Μάρθα μπαίνει ξανά στο ατελιέ και κλέβει τους πίνακες.

Σκηνή 8^η

Η Αγνή κρατά τη φωτογραφία της νεαρής μητέρας της με τον Τάϊγιο και μονολογεί.

Αγνή: Αγαπημένη μου μητέρα. Ήμουν πάντα στη σκιά σου. Ανυπομονούσα για ένα γλυκό σου χάδι, μα εσύ δε με έβλεπες. Ήσουν χαμένη στις σκέψεις σου, άλλοτε πάλι το μυαλό σου ήταν θολωμένο, δε με αναγνώριζες. Με μπερδευες με την Πόλι, άλλοτε πάλι με τη μάνα σου, τη γιαγιά μου, που δε γνώρισα ποτέ. Ούτε τον πατέρα μου. Αλήθεια αυτός να ήταν πιο όμορφος από τον Τάϊγιο; Τον αγάπησες ποτέ; Ή απλά προσπάθησες να ξεχάσεις; Εσύ τουλάχιστον γεύτηκες το αντρικό χάδι αυτού που αγάπησες. Εγώ γνώρισα μονάχα τη σιωπή. Δε ξέρω τι είναι το χάδι. Δε το 'νωσα ποτέ. Το ζητιάνεψα σε εφήμερες σχέσεις. Σε άντρες που μου θύμιζαν εκείνον, τον δικό σου Τάϊγιο. Άνοιγα τα πόδια μου και περίμενα

στη σιωπή, καθώς αυτοί περνούσαν από πάνω μου. Κανείς δεν ήταν εκείνος. Ούρλιαζα, μα δεν έβγαине φωνή. «Δες με. Είμαι εδώ. Σ' έχω ανάγκη». Δε μ' άκουγε κανείς. Όμως εγώ άκουγα για 'κεινον. Κυριέυσε τη ζωή μου, δεν είχα πια άλλη επιλογή, έπρεπε να τον συναντήσω. Να καταλάβω γιατί τον ερωτεύτηκες. Τάϊγιο, την πρώτη φορά που σε είδα στη φωτογραφία δίπλα στη μητέρα μου είπα «Έναν τέτοιο άντρα θα 'θελα να με αγαπήσει». Όταν η μάνα μου αργότερα μου μίλησε για σένα, άρχισα να σε γνωρίζω. Το μυαλό μου συμπλήρωνε τα κενά της εικόνας σου. Σε σιεφτόμουν να ζωγραφίζεις, να ανάβεις τσιγάρο, να κάνεις ντους, να παραγγέλνεις delivery. Και ύστερα έβλεπα τη μάνα μου να βυθίζεται. Εγώ, τι; Γιατί ήρθα εδώ; Δε ξέρω. Γεννήθηκα τη στιγμή που με πήρες αγκαλιά, για να με βάλεις στο καμβά σου. Εκείνη τη στιγμή όσο η φωνή σου με καθοδηγούσε, έκανα έρωτα μαζί σου. Πρέπει να φύγω. Δεν αντέχω, το παρελθόν, την αγάπη σου, τον εαυτό μου. Δε ξέρεις αν αγαπάς την Ελπίδα ή εμένα. Αν δε μπορείς εσύ να ξεχωρίσεις τη μια από την άλλη, εγώ πως θα το κάνω;

Σκηνή 9^η

Το επόμενο πρωί ο Τάϊγιο μπαίνει στο ατελιέ του. Μιλá στο κινητό του.

Τάϊγιο: Ναι. Αποφάσισα τελικά να διαθέσω την προσωπική μου συλλογή προς πώληση. Ο τελευταίος μου πίνακας έχει θεματική το φως. Μέσα σε 2 ημέρες τον τελείωσα. Φυσικά. Ελάτε όποτε θέλετε. Ναι.. όπως ίσως γνωρίζετε, οι πίνακες μου έχουν τουλάχιστον δυο επίπεδα. Με ενδιαφέρει πάντα η βαθύτερη σύλληψη. Δεν τον ζωγράφισα εγώ ακριβώς... ναι καλά ακούσατε, η κίνηση του μοντέλου μου.. Διάφορα χρώματα... Πάντα, πάντα ακούω κλασσική μουσική όταν δημιουργώ.... Να είστε καλά..Με νολακειύετε.. Δεν αναλύω τους πίνακες μου. Σημασία έχει πως θα το συλλάβει το κοινό.. Το έργο βρίσκεται στο επίκεντρο. Ο δημιουργός είναι απλά το μέσο. Ξέρω τι γράφουν οι εφημερίδες, υπάρχουν

και επιτήδευοι, που αναπλάθουν ιστορίες... μ' αφήνουν παγερά αδιάφορο. Θα τα πούμε σύντομα. *(Κλείνει το τηλέφωνο. Ρίχνει μια ματιά τριγύρω στο δωμάτιο. Κοιτάζει σε μια γωνία)*. Που είναι οι πίνακες που ήταν εδώ; Που τους ακούμπησε άραγε όταν καθάριζε; *(Κοιτάζει το μισοτελειωμένο πίνακα της Αγνής. Γιατί έφυγε η Αγνή; Τι έκανα λάθος αυτή τη φορά; Μπορεί η αγάπη να σε βρει, ακόμα και όταν πιστεύεις πως είναι πολύ αργά; Μαθαίνεις να μην τη χρειάζεσαι, να προσαρμόζεις τη ζωή σου στην απουσία της. Φτάνει όμως ένα άγγιγμα της για να καταλάβεις ότι ζεις. Μόνο τότε, ζεις. Όταν την κρύβεις μες το χέρι σου και το κοιτάζεις κλεφτά για να βεβαιωθείς πως είναι εκεί. *(Κοιτάζει μέσα στη παλάμη του και χαμογελά)**. Καλώς ήρθες φως μου, σε περίμενα. Διώξε τις σκιές, σβήσε τη σιωπή.. Οδήγησε με σε 'κείνη, όσο μακριά και αν βρίσκεται. Μέχρι ο θάνατος να μας χωρίσει.